Karçiçeği

Selim Kazan

İlk Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Karçiçeği

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Nursu Nida Tanış
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Merve Ökten

1.Basım, İstanbul, Mart 2026
ISBN: 978-625-8579-10-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KARÇİÇEĞİ

Selim Kazan

Selim Kazan

1982 yılında Almanya'nın Steinfurt kentinde doğdu. Türkiye'ye dönüş yaptıktan sonra Adana Teknik Lisesi Makina Bölümü'nden mezun oldu; ardından yükseköğrenimini Gaziantep Devlet Konservatuvarı'nda tamamladı. Kanun ve ud icrasının yanı sıra ses sanatçılığı kimliğiyle de tanınan Kazan; Türkiye'nin pek çok ilinin yanı sıra Almanya, İsviçre, Hollanda ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde çok sayıda konser verdi.

2002 yılından bu yana deneme yazıları kaleme alan sanatçının ilk kitabı Karçiçeği adını taşımaktadır. Şiirlerinin yanı sıra beste çalışmalarıyla da öne çıkan Kazan'ın, çeşitli platformlarda yayınlanmış 14 bestesi ve 84 şiiri bulunmaktadır. Sanatını müzik ve edebiyatın disiplinlerarası bağıyla harmanlayan Selim Kazan, evli ve iki kız çocuk babasıdır.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ 9
1914 YAZI 11
KAHVE ÖNÜ SOHBETLERİ 12
SEFERBERLİK İLANI 14
BİR UMUT IŞIĞI: MUSTAFA KEMAL PAŞA 15
ALİ AMCA'NIN OCAĞINDA SESSİZLİK 17
ELİF VE BABASI: AHIRIN NEŞESİ 20
VEDA ÖNCESİ: "SON BİRKAÇ GÜNE SIĞAN ÇOCUKLUK" 23
TÜRKÜLER VE GİZLİ ÖĞRETİLER: ŞİMDİ Kİ ADIYLA
BABA-KIZ TARİKATINDA 24
YOLDA GELEN SESSİZLİK 27
AKŞAM SOFRASI: KÜÇÜK BİR AİLE 28
KAR ÇİÇEĞİ 30
KETENLİ'YE DÜŞEN KARA KIŞ: SARIKAMIŞ VE VEDA 36
ANNENİN GİDİŞİ 37
YOKLUKTAKİ İLK YIL: AYŞE'NİN DİRENİŞİ 38
ELİF'İN YOLU: KETENLİ'DEN OKUL SIRALARINA 40
ORTAOKUL YILLARI: BÜYÜK ŞEHİR HAYALLERİ 42
1927 YILINDA ELİF 44
YENİ BAŞKENT, ESKİ DUYGULAR 47
İLK KARŞILAŞMA VE ZIT KUTUPLAR 48
HEYECAN VE YENİ UMUTLAR 50
KRİZ DÖNEMİ VE ELİF'İN ÇÖZÜMÜ 51
BAŞKENT HEYECANI 53

VEDA TÜRKÜSÜ GERÇEK OLDU: ELİF'İN DÖNÜŞÜ 55
ANNESİNİN YANINDA BİR NEFES 57
TAYİN MEKTUBU: YENİ BİR BAŞLANGIÇ 59
KARS YOLU: SARIKAMIŞ'YA İLK ADIM 61
İLK GECE VE İLK DERS 63
İLK KIŞ: SARIKAMIŞ'IN BEYAZ SINAVI 65
AÇ KARINLAR VE BİR ÖĞRETMENİN ÇÖZÜMÜ 66
KÖYLÜYLE KURULAN BAĞ VE TÜRKÜ 68
KALKINMA HAREKETİ: ÖĞRETMEN ELİF'İN YENİ SAVAŞI 70
KADIN KOOPERATİFİ VE EL İŞLERİ 72
İLK KAZANÇ VE ONARIM 74
CUMHURİYET'İN YILDIZI: ELİF ÖĞRETMEN'İN YÜKSELİŞİ 76
GAZETELERDE MANŞETLER 78
ELİF ÖĞRETMEN ANKARA'DA 80
KETENLİ'DEN GELEN TELEFON 82
HUZURDA: GAZİ'NİN TAKDİRİ VE ELİF'E VERİLEN GÖREV 84
VEDA VE VASİYET 87
DÜĞÜM NOKTASI: SARIKAMIŞ SINIR BİRLİĞİ 89
ANKARA YILLARI: YAVUZ YÜZBAŞI 91
SINIRLI GÖRÜŞME VE GİZLİ BİR ACI 93
TEKRAR BAŞLAYAN HİKÂYE 95
KIŞ ORTASINDA İKİ CEPHE: ÇAY, GÖREV VE KAYIP KIZ 97
ELİF'İN GÖREVİ VE ZEYNEP 99
İKİ KOMUTAN 101
MÜHÜRLÜ MEKTUPLAR VE GİZLİ BULUŞMALAR 103
SINIRLI GÖRÜŞMELER: GÖREV VE DUYGU ARASINDA 105
SON VEDA: KETENLİ'NİN YÜREĞİ SUSUYOR 107
AYŞE GELİN'İN SON DİRENİŞİ: SUSKUNLUĞUN BEDELİ 109
SON BİR GÖZYAŞI 111
GERİYE DÖNÜŞ: VASİYETİN ÇAĞRISI 113
İKİ KOMUTANIN ORTAK NÖBETİ 115
YENİ ÖĞRENCİLER, YENİ SÖZLER 117
SINIRDA YANAN IŞIK 118
GAZİ'NİN VASİYETİ: KÖY ENSTİTÜLERİ DOĞUYOR 119

KARA BULUTLAR: 10 KASIM 1938 120
GAZİ PAŞA'DAN KALAN ANILAR 122
SONSUZ IŞIK 124
SARIKAMIŞ'IN IŞIĞI: BİR İDEALİN DİRİLİŞİ 126
YÜZBAŞININ SEFERİ VE EMANET PAKETİ 128
SINIRDA DONAN UMUT
VE SARIKAMIŞ'A DÜŞEN YAS 131
ANKARA'DAN GELEN NEŞE TELGRAFI 132
MÜJDE VE BİR MUCİZE 134
KARA HABER: DONAN KAHRAMANLAR 136
VEDA PAKETİ VE DONMUŞ HAYALLER: ZEYNEP'İN YASI 138
MEKTUPLARDAKİ DONMUŞ HAYALLER 140
BİR ASKERİN YÜREĞİNDEKİ GİZLİ CEPHE 145
YENİDEN YÜKSELEN UMUT 146
BİZİM HİKÂYEMİZ: YAVUZ VE YÜREĞİMİZDEKİ O KAHRAMANLAR 148
SÖNMEYEN EMANET 150
ELİF: BİR ULUSUN AZMİ VE DİRENİŞİN YÜREĞİ 151
GÜNSU: ANKARA'NIN IŞIĞI VE ELİF'İN CAN YOLDAŞI 153
ANKARA'DAKİ STRATEJİK CEPHE 154
SADIK BİR DOST VE UMUT TAŞIYICISI 156
SONSUZ VASİYET VE YENİ NESLİN ŞAFAĞI 157
GELECEĞİN TEMİNATI 159
KÖŞE BAŞI DİNGİNLİĞİ: ELİF'İN EYLÜL VAKTİ 161
BEKLENMEDİK MİSAFİR 163
YAVUZ'UN GİZLİ GÖREVİ: SARIKAMIŞ'DAKİ TEK SEBEP 165
SARIKAMIŞ'A GİZLİ TAYİN 166
EMANET VE VASİYET 168
TOPHANEDEN ASKERLİĞE: İKİ YAVUZ, BİR YEMİN 170
ELİF'İ KORUMA VASİYETİ 172
EBEDİ MİRAS: UNUTULMAZ KAHRAMANLARIN ADINI
TAŞIYAN OKULLAR 173
ÜÇ OKUL, ÜÇ KAHRAMAN: EBEDİ MÜJDE 175
GERİYE DÖNÜŞ ZAMANI VE GEREKÇELER 177
ELİF'İN ÖĞRENDİĞİ AĞIT: BİR NESLİN SESSİZ YÜKÜ 179

MUSTAFA ÇAVUŞ'UN MİRASI....181
SARIKAMIŞ'IN YENİ ÖĞRETMENİ VE PAŞA'NIN GURURU....183
YAVUZ'UN FEDAKÂRLIĞI: SARIKAMIŞ TAYİNİ....185
SARIKAMIŞ'TA OMUZ OMUZA: BİR CUMHURİYET DESTANI....187
GÜNSU'NUN GÖZYAŞLARI: İZMİR'İN KAYIP KAHRAMANI....189
GÖZYAŞLARI VE GURUR....191
DOKTOR GÜNSU VE UNUTULMAYAN İSİM....192
ANKARA'DAN GELEN SESSİZ DESTEK....195
ELİF'İN SON DERSLERİ....196

ÖN SÖZ

Hikâyenin Arkasındaki Güç ve Işık...

Bu hikâye, Kars'ın dondurucu soğuğunda bile sönmeyen bir umut ateşinin, fedakârlığın ve vatan sevgisinin destanıdır. Ancak bu satırlar, sadece kalemimin gücüyle değil, hayatıma anlam katan ve bana ilham veren gerçek kahramanlarımın desteğiyle yazılmıştır.

Bu eserin her satırında, Sarıkamış'ın zorlu yollarında ilerlerken, İzmir'den Konya'ya, Konya'dan Adana'ya ve sonrasında İstanbul'a dönüş yolumda dahi hissettiğim tarifsiz bir destek ve sıcaklık mevcuttur.

Bu hikâyenin ilham kaynağı ve en büyük destekçisi olan;

Sevgili eşim, yol arkadaşım Songül Kazan'a; varlığıyla bana her zaman güç veren, sabrıyla bu yaratım sürecini destekleyen ve hayatıma kattığı sonsuz sevgi ve anlayış için yürekten teşekkür ederim.

Biricik kızım, ilham perim Gülse Kazan'a; genç bakış açısı, merakı ve varlığıyla bana her zaman en saf duyguları hatırlatan, hikâyelerime canlılık katan sonsuz şükranlarımı sunarım. Senin hayal gücün, bu satırlara yön verdi. Atatürk'ün torunu.

Ve elbette, bu uzun ve duygusal yolculukta beni cesaretlendiren, fikirleriyle zenginleştiren, her daim yanımda duran, varlıklarıyla bana güç veren tüm dostlarıma minnettarım.

Bu hikâyeyi kaleme alırken en büyük ilham kaynağım ise büyük kanun üstadı, Göksel Baktagir'in ezgileriydi. Okyanustan Sesler ile başlayan ve sonunda Sevda'sı...

İsmi şimdilik bende saklı, her göz göze geldiğimizde azmi ve mücadelesini bizlere taşıyan, kaynak olan hocam.

Bu hikâye, sadece Elif Öğretmen'in değil; aynı zamanda sevgi, destek ve azimle örülmüş, ortak bir hayalin eseridir.

O hayalin eseri Cumhuriyet'tir.

Saygılarımla,

Selim Kazan

1914 YAZI...

Ahmet, köyün küçük ama hatırı sayılır meydanından geçtiğinde herkes onu saygıyla selamlardı. Köylü; hem babasının eski muhtar oluşunu hem de en çok Ahmet'in yağız bir delikanlı olarak işine ve ailesine düşkün, örnek bir adam oluşunu takdir ederdi.

Vatan topraklarında peşi sıra gelen savaş haberleri, her yerde olduğu gibi buradaki halkı da tedirgin ediyordu. Mustafa Kemal'in adı artık Ketenli 'de de anılır olmuştu:

— Yeni bir komutan varmış. Çok bilge diyorlar. Yakında cephe komutanı olacağına dair haberler var...

Konya'nın Ketenli köyü meydanı, temmuz güneşinin yakıcı sıcağı altında bile bir serinlik vadediyordu. Ulu çınarın gölgesinde kurulu köy kahvesinden; taze demlenmiş çay kokusuyla karışık, hararetli yaz sohbetlerinin uğultusu yükseliyordu.

KAHVE ÖNÜ SOHBETLERİ

Köyün bilge ve ağırbaşlı reisi Muhtar Ali amca, kahvenin önündeki iskemlesinde oturmuş, tespihini yavaşça çekerken kıraathaneyi dolduran köylüleri dinliyordu. Yüzündeki derin çizgiler sadece yaşanmışlığı değil, memleketin üzerindeki kara bulutların yarattığı endişeyi de yansıtıyordu.

Bir köşede; genç yaşta omuzlarına büyük yükler binen Ahmet, dalgın bir ifadeyle oturuyordu. Evinin geçim derdi bir yana, yatağa düşmüş ve sürekli bakıma muhtaç annesinin hastalığı da kalbinde bir sızıydı. Gözleri zaman zaman, meydanın kenarındaki çeşmeden su dolduran zarif eşi Ayşe'yi arıyordu. Ayşe, köyün en güzel ve becerikli kadınlarından biri ve Ahmet'in hayatındaki en büyük teselliydi. Yanında, tıpkı annesi gibi hayat dolu ama fıldır fıldır bakan 5 yaşındaki kızı Elif koşuşturuyordu.

Sonunda Muhtar Ali amca elindeki gazeteyi katlayıp masaya vurdu:

— Eee, ne diyorsunuz beyler? Gazeteler yine kan kokuyor. Balkanlar'ın yarası daha kapanmadan, yine her yanımızdan düşman sesi geliyor.

Yaşlı Hasan Dede derin bir nefes çekti:

— Ali Efendi, bu kaçıncı seferberlik ilanı? Benim dedem Kırım'da, babam Plevne'de... Artık yoruldu bu toprak. Ama anlaşılan o ki düşman yorulmayacak; belli ki topraklarımızda gözleri var.

Ahmet, endişeyle fısıldadı:

— Askerlik çağı gelenler için laflar dolaşıyor. İnşallah yanlış çıkar. Annem bu kışa dayanmaz ki bensiz...

SEFERBERLİK İLANI

Tam bu sırada, köyün gençlerinden biri nefes nefese meydana daldı. Elinde mühürlü, resmi bir kâğıt parçası vardı.

— Muhtar amca! Muhtar amca! Kaymakamlıktan geldi! Okuyuver şunu!

Ali amca, titrek ellerle kâğıdı açıp gözlüğünü taktı. Meydandaki uğultu bıçakla kesilmiş gibi dindi. Herkes nefesini tutmuş, Muhtar'ın ağzından çıkacak her kelimeye odaklanmıştı. Muhtar'ın gür sesi, her bir kelimenin ağırlığını taşıyarak havada yankılandı:

— Devlet-i Aliyye-i Osmaniyye'nin bekası, vatanın istiklali için... Umumî Seferberlik ilan edilmiştir!

Bir anda meydana derin bir sessizlik çöktü. Ardından kadınların hıçkırıkları ve erkeklerin boğuk öksürükleri duyuldu. Ahmet'in gözleri Ayşe'ye kaydı. Ayşe, küçük kızını sımsıkı kucaklamış, gözyaşları yanaklarından sessizce süzülüyordu.

BİR UMUT IŞIĞI: MUSTAFA KEMAL PAŞA

Günler bu ağır haberin gölgesinde geçerken köy kahvesinde konuşulan tek konu cepheler ve askere gidecek yiğitlerdi. Cephelerden gelen haberler pek iç açıcı değildi; Batı, Doğu ve Çanakkale Boğazı'nı zorlayan zırhlılar...

Bir akşamüstü köye uğrayan bir gezgin tüccar, soluklanmak için kahveye oturduğunda umut veren bir haberi fısıldadı:

— Duydunuz mu? İstanbul'da, Sofya'da ün yapmış genç bir komutan var; Mustafa Kemal Bey... Diyorlar ki düşmanın en çetin olduğu cephelerden birine komutanlık edecekmiş. Genç, zeki, gözü pek! Onun olduğu yerde zaferin kokusu gelirmiş!

Muhtar Ali amca, tespihini bırakıp doğruldu. Yüzündeki endişe, yerini ihtiyatlı bir gurura bırakmıştı:

— Mustafa Kemal ha? Adını duymuştuk. Demek ki Allah, bu zorlu zamanda vatanımıza böyle bir komutan nasip etti. İnşallah onun gibi yiğitler kara talihimizi yener!

Ahmet; eşinin ve kızının gözlerinin içine baktı. Gönlü buruktu ama genç komutanın adı, içinde bir kıvılcım yakmıştı. Eğer

memleketin böyle yiğitlere ihtiyacı varsa; hasta annesini, eşini ve kızını da Allah'a emanet edip gitmeliydi.

Seferberlik artık bir ilandan ibaret değildi; Ketenli köyünün her hanesine, memleketin her köşe bucağına düşen görev ve kaderin ta kendisiydi.

Köy meydanındaki okunan o mektuptaki büyük kararların, evlerin mahremiyetinde nasıl yankılandığını hissetmek artık hiç de zor değildi.

ALİ AMCA'NIN OCAĞINDA SESSİZLİK

Muhtar Ali amca, seferberlik kâğıdını okuduktan sonra evin yolunu tuttu. Meydanda dimdik duran o vakur adam gitmiş; yerine omuzları çökmüş, yorgun bir baba gelmişti. Karısı Zehra Nine, onu kapıda bekliyordu. Muhtar'ın yüzündeki ifadeyi görünce sormasına gerek kalmadı:

— Kara haber mi Ali? Oğlanları yine alacaklar mı?

Muhtar Ali amca mindere ağır bir şekilde oturdu:

— Sadece oğlanları değil Zehra, bu sefer tüm vatanı alacaklar. Umumî seferberlik ilan edildi. Üç kıtada top sesleri var artık. Bizim Ali'miz de Osman'ımız da...

Sesi titredi.

Zehra Nine, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ama sesini metin tuttu:

— Sana ne kadar kızsam da bilirim; vatan toprağı için can vermekten kaçmaz benim yavrularım. Ama Ali'm... O daha yeni evlendi. Osman'ın da tarlada beli yeni düzelmişti...

Muhtar:

— Evlat acısı zordur Zehra, bilirim. Ama Ali Osman Paşa der ki: "Vatan için can veren ölmez." Onları biz büyüttük, şimdi vatan istiyor. Duamızla, imanımızla göndereceğiz.

Bu evdeki sessizlik; kabulün ve acının sessizliğiydi. Vatan borcu, kaçınılmaz bir kader olarak baş tacı ediliyordu.

Ahmet, seferberlik ilanından beri köy meydanına pek inmiyordu. Omuzlarında iki ağır yük vardı: Hasta annesi ve ailesi. Annesi Fatma Kadın yatağında öksürüyor, yan odaya sinen sessizliği hissediyordu.

O gece Ahmet ve Ayşe, hasır sedirde yan yana oturdular. Beş yaşındaki kızları uyuyordu. Pencereden vuran ay ışığı, Ayşe'nin endişeyle gerilmiş yüzünü aydınlatıyordu. Ayşe, alçak bir sesle fısıldadı:

— Muhtar Ali amca "seferberlik" dedi. Senin yaşın... Seni de alacaklar mı, Ahmet?

Ahmet, eşinin elini sımsıkı tuttu:

— Kaçmam Ayşe, kaçamam. Vatan çağırırken sırt çeviremem. Ama sizler... Annem... Ben onsuz, o bensiz yapamaz. İlacı, yemeği...

Ayşe'nin gözleri yaşlarla doldu, sesi çatallandı:

— Beni düşünme. Ben Ayşe'yim, Ketenli 'nin kızıyım. Tarlayı da ekerim, çamaşırı da yıkarım. Fatma Anamıza da bakarım, kızımızı da büyütürüm. Sen benim kalbimsin; ama kalbimin kırılması pahasına da olsa biliyorum ki vatana borcun benden önce gelir.

Ahmet, karısının bu vakur sözleri karşısında duygulandı. Ayşe sadece bir eş değil, aynı zamanda evinin ve annesinin kalesiydi.

— Mustafa Kemal diyorlarmış Ayşe. Genç bir komutan... Düşmanı denize dökecekmiş. Madem böyle yiğitler var, bizim de gidip onların yanında durmamız farz oldu.

Ayşe, başını eşinin omzuna yasladı, gözleri, uyuyan kızlarının küçük yüzüne takıldı:

— Git Ahmet... Git ama geri gel. Benim kahramanım ol, kızımızın kahramanı ol. Biz seni burada bekleyeceğiz.

Bu fısıltılar; görevin, vedanın ve ayrılığın kaçınılmazlığını kabullenen iki kalbin son sığınağıydı. Seferberlik öncesindeki bu son huzurlu saatler, köy hayatının sıcaklığını ve babanın kızıyla kurduğu o görünmez bağı anlatan en saf anlardı.

ELİF VE BABASI: AHIRIN NEŞESİ

Ahmet, seferberlik kağıdının eline ulaşmasını beklerken tüm zamanını hasta annesinin bakımı ve kızı Elif ile geçiriyordu. Beş yaşındaki Elif; kahverengi gözlü, kıpır kıpır bir çocuktu. Babasının yüzündeki endişeyi o masum dünyasında henüz tam olarak anlamıyordu; onun için babası, en sadık oyun arkadaşıydı.

Sabahın ilk ışıklarıyla ahıra giren Ahmet'i Elif de takip ederdi. Ahırın loş, saman kokan havası kuzuların meleşmesiyle dolup taşardı.

Ahmet:

— Bak Elif'im, şu kara kuzuyu görüyor musun? Onu annen besliyor. Büyüyünce sana yün verecek, ondan sana atkı öreceğiz.

Elif kuzuya yaklaşıp minik burnunu okşadı:

— Mee, mee... Baba, kuzu beni tanıyor mu?

Ahmet, kıkırdayarak kızının saçlarını karıştırdı:

— Elbette tanıyor, sen onun dostusun. Hadi şimdi gel, sana engellerden nasıl atlanacağını göstereyim.

Ahmet, saman balyalarını üst üste yığar, Elif'i kolları arasında tutarak bu küçük engelin üzerinden atlatırdı. Her atlayışta Elif'in

KETENLİ'NİN SIRRI: VATANIN GÖRÜNMEZ İLMİKLERİ

Hikâye, Selanik'in kayıp topraklarından Ketenli'nin dar sokaklarına savrulan bir ailenin sessiz çığlığıyla başlıyor. Fatma Ana'nın, yetim Ahmet'i işgalden korumak için bir taş fırının soğuk bağrına sakladığı o gün, bir neslin kaderi mühürlendi. Onlar sustu, ama vatanın kalbi onlar için atmaya devam etti.

Yıllar sonra, Sarıkamış'ın dondurucu ayazında bir meşale gibi yanan Öğretmen Elif; yetimhaneyi yuva, vatanı anne bilen Yüzbaşı Yavuz; Ankara'nın sessiz koridorlarında sevdiklerine gölge olan Yiğit Ali ve İzmir'in ilk kurşunundaki asil ruhu damarlarında taşıyan Doktor Günsu...

Kader; ulaşılamayan evlatları, söylenmemiş vedaları ve feda edilen canları, küçük bir çocuğun sınıfında, İzmir'in kalbinde bir araya getiriyor. Selanik'ten İzmir'e, Sarıkamış'tan Ankara'ya uzanan bu destan; ilmek ilmek örülen bir Cumhuriyetin, isimsiz kahramanların ve bitmek bilmeyen bir minnettarlığın öyküsüdür.

"Onlar; Ahmetler, Yavuzlar ve Elifler... Biz yaşayalım diye canlarını feda ettiler. Şimdi sıra bizde; onların hatırasını sonsuz bir vefa ile yaşatmakta."

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579109